

Cuprins general

1.	Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ	1
2.	Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor	23
3.	Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului	40
4.	Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale	49
5.	Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali	101
6.	Legea nr. 51/2006 a serviciilor comunitare de utilități publice	120
7.	Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite	179
8.	Ordonanța Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor	186
9.	Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2006 privind regimul contractelor de concesiune de bunuri proprietate publică	190
10.	Legea nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii	205
11.	Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 39/2018 privind parteneriatul public-privat	266
12.	Legea nr. 287/2009 privind Codul civil (<i>extras</i>)	277
13.	Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică	281
14.	Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică	291
15.	Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local	300
16.	Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (<i>extras</i>)	323
17.	Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici	340

dată, la această instanță. În cazul în care judecata în primă instanță s-a făcut în lipsa părții care a fost nelegal citată la administrarea probelor, dar a fost legal citată la dezbaterile fondului, instanța de recurs, casând sentința, va rejudeca litigiul în fond.

Recurs în interesul legii. Prin Decizia nr. 17/2017 (M. Of. nr. 930 din 27 noiembrie 2017), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii, a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor legale privind calea de atac în materia contenciosului administrativ, a stabilit:

„Împotriva hotărârilor pronunțate în această materie poate fi exercitată numai calea de atac a recursului, cu excepția cazului prevăzut de dispozițiile art. 25 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare”.

N.r. Motivarea integrală a deciziei poate fi consultată online la adresa <http://biblioteca-hamangiu.ro/>.

Art. 21.^[1] (1) Constituie motiv de revizuire, care se adaugă la cele prevăzute de Codul de procedură civilă, pronunțarea hotărârilor rămase definitive prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene, reglementat la art. 148 alin. (2) coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituția României, republicată.

(2) Sunt supuse revizuirii, pentru motivul prevăzut la alin. (1), și hotărârile definitive care nu evocă fondul.

(3) Cererea de revizuire se introduce în termen de o lună de la data comunicării hotărârii definitive și se soluționează de urgență și cu precădere.

Capitolul III. Procedura de executare

Art. 22.^[2] **Titlul executoriu.** Hotărârile judecătorești definitive pronunțate potrivit prezentei legi sunt titluri executorii.

Art. 23.^[3] **Obligația publicării.** Hotărârile judecătorești definitive și irevocabile^[4] prin care s-a anulat în tot sau în parte un act administrativ cu caracter normativ sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor. Acestea se publică obligatoriu după motivare, la solicitarea instanțelor, în Monitorul Oficial al României, Partea I, sau, după caz, în materialele oficiale ale județelor ori al municipiului București, fiind scutite de plata taxelor de publicare.

Dezlegarea unor chestiuni de drept. Prin Decizia nr. 10/2015 (M. Of. nr. 458 din 25 iunie 2015), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova, Secția contencios administrativ și fiscal, și a stabilit:

„Dispozițiile art. 23 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că hotărârea judecătorească irevocabilă/

^[1] Art. 21 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 20 din Legea nr. 212/2018.

^[2] Art. 22 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 54 pct. 6 din Legea nr. 76/2012.

^[3] Art. 23 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 32 din Legea nr. 262/2007.

^[4] Potrivit art. 8 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (M. Of. nr. 365 din 30 mai 2012), *„De la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, referirile din cuprinsul actelor normative la hotărârea judecătorească «definitivă și irevocabilă» sau, după caz, «irevocabilă» se vor înțelege ca fiind făcute la hotărârea judecătorească «definitivă»”.*

definitivă prin care s-a anulat în tot sau în parte un act administrativ cu caracter normativ produce efecte și în privința actelor administrative individuale emise în temeiul acestuia care, la data publicării hotărârii judecătorești de anulare, sunt contestate în cauze aflate în curs de soluționare pe rolul instanțelor judecătorești”.

N.r. Motivarea integrală a deciziei poate fi consultată online la adresa <http://biblioteca-hamangiu.ro/>.

Art. 24.^[1] Obligația executării. (1) Dacă în urma admiterii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive se face de bunăvoie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii.

(2) În cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligația sa, aceasta se duce la îndeplinire prin executare silită, parcurgându-se procedura prevăzută de prezenta lege.

(3)^[2] La cererea creditorului, în termenul de prescripție a dreptului de a obține executarea silită, care curge de la expirarea termenelor prevăzute la alin. (1) și care nu au fost respectate în mod culpabil, instanța de executare, prin hotărâre dată cu citarea părților, aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, care se face venit la bugetul de stat, iar reclamantului îi acordă penalități, în condițiile art. 906 din Codul de procedură civilă.

(4) Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării hotărârii de aplicare a amenzii și de acordare a penalităților debitorul, în mod culpabil, nu execută obligația prevăzută în titlul executoriu, instanța de executare, la cererea creditorului, va fixa suma ce se va datora statului și suma ce i se va datora lui cu titlu de penalități, prin hotărâre dată cu citarea părților. Totodată, prin aceeași hotărâre, instanța va stabili, în condițiile art. 892 din Codul de procedură civilă, despăgubirile pe care debitorul le datorează creditorului pentru neexecutarea în natură a obligației.

(5) În lipsa cererii creditorului, după împlinirea termenului prevăzut la alin. (4), compartimentul executării civile al instanței de executare va solicita autorității publice relații referitoare la executarea obligației cuprinse în titlul executoriu și, în cazul în care obligația nu a fost integral executată, instanța de executare va fixa suma definitivă ce se va datora statului prin hotărâre dată cu citarea părților.

Dezlegarea unor chestiuni de drept. 1. Prin Decizia nr. 3/2016 (M. Of. nr. 243 din 1 aprilie 2016), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a admis sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, formulată de Curtea de Apel Constanța, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, și, în consecință, a stabilit:

„Dispozițiile art. 24 alin. (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, introduse prin Legea nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

[1] Art. 24 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. IV pct. 1 din Legea nr. 138/2014.

[2] Alin. (3) și (4) ale art. 24 sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 21 din Legea nr. 212/2018.

conexe, se aplică și în ipoteza executării obligațiilor stabilite prin hotărâri judecătorești rămase definitive înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 138/2014¹.

2. Prin Decizia nr. 35/2016 (M. Of. nr. 1023 din 20 decembrie 2016), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a admis sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, și a stabilit:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, trebuie să se țină seama de termenele prevăzute de acest articol, nu și de cele reglementate de art. 32 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare”.

3. Prin Decizia nr. 12/2018 (M. Of. nr. 418 din 16 mai 2018), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a admis sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile formulată de Curtea de Apel Iași, Secția de contencios administrativ și fiscal, și, în interpretarea prevederilor art. 24 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, a stabilit:

„– termenul în care creditorul poate solicita fixarea sumei ce i se datorează de către debitor cu titlu de penalități este termenul de prescripție a executării silite, de 3 ani, reglementat de art. 706 din Codul de procedură civilă, termen care curge de la data executării obligației sau, în caz de neexecutare, de la data expirării termenului de trei luni, înăuntrul căruia debitorul avea posibilitatea să execute în natură obligația;

– penalitățile stabilite în procent pe zi de întârziere se calculează de la momentul indicat în încheierea pronunțată în cadrul procedurii reglementate de art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, până la executarea obligației, dar nu mai târziu de momentul expirării termenului de trei luni, înăuntrul căruia debitorul avea posibilitatea să execute în natură obligația, în caz de neexecutare;

– în cadrul procedurii reglementate de art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, instanța de judecată poate stabili valoarea obiectului obligației la care se aplică penalitățile de întârziere stabilite în procent pe zi de întârziere, în ipoteza în care instanța prevăzută la art. 24 alin. (3) din aceeași lege nu a stabilit acest lucru”.

N.r. Motivarea integrală a deciziilor poate fi consultată online la adresa <http://biblioteca-hamangiu.ro/>.

Art. 25.^[1] Instanța de executare. (1) Instanța de executare, care în materia contenciosului administrativ este, potrivit art. 2 alin. (1) lit. Ț), instanța care a soluționat fondul litigiului de contencios administrativ, aplică, respectiv acordă sancțiunea și penalitățile prevăzute la art. 24 alin. (3), fără a fi nevoie de investirea cu formulă executorie și de încuviințarea executării silite de către executorul judecătoresc.

(2)^[2] Cererile prevăzute la art. 24 alin. (3) și (4) se judecă în camera de consiliu, de urgență, și sunt scutite de taxa judiciară de timbru. Procedura prevăzută la art. 200 și 201 din Codul de procedură civilă nu este aplicabilă. Întâmpinarea este obligatorie și se depune la dosarul cauzei cu cel puțin 3 zile înainte de termenul de judecată. Reclamantul va lua cunoștință de conținutul întâmpinării de la dosarul cauzei. Instanța poate acorda un nou termen de judecată în cazul în care reclamantul solicită amânarea pentru a lua cunoștință de conținutul întâmpinării.

^[1] Art. 25 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. IV pct. 2 din Legea nr. 138/2014.

^[2] Alin. (2) și (3) ale art. 25 sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 22 din Legea nr. 212/2018.

(3) Hotărârile pronunțate în condițiile art. 24 alin. (3) și (4) sunt supuse numai recursului, în termen de 5 zile de la comunicare.

(4) Prevederile alin. (1)-(3) se aplică, în mod corespunzător, și pentru punerea în executare a hotărârilor de contencios administrativ date pentru soluționarea litigiilor ce au avut ca obiect contracte administrative.

Recurs în interesul legii. A se vedea Decizia nr. 17/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii, redată în extras *supra*, la art. 20.

Art. 26.^[1] Acțiunea în regres. Conducătorul autorității publice se poate îndrepta cu acțiune împotriva celor vinovați de neexecutarea hotărârii, potrivit dreptului comun. În cazul în care cei vinovați sunt demnitari sau funcționari publici, se aplică reglementările speciale.

Capitolul IV. Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 27. Judecarea cauzelor aflate pe rol. Cauzele aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a prezentei legi vor continua să se judece potrivit legii aplicabile în momentul sesizării instanței.

Art. 28.^[2] Completarea cu dreptul comun. (1)^[3] Dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile Codului civil și cu cele ale Codului de procedură civilă, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de putere dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte.

(2) Instanța de contencios administrativ nu poate suspenda judecarea pricinii când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune săvârșită în legătură cu actul administrativ atacat, dacă reclamantul – persoană vătămată – stăruie în continuarea judecării pricinii.

(3) Acțiunile introduse de persoanele de drept public și de orice autoritate publică, în apărarea unui interes public, precum și cele introduse împotriva actelor administrative normative nu mai pot fi retrase, cu excepția situației în care sunt formulate și pentru apărarea drepturilor sau intereselor legitime de care pot dispune persoanele fizice sau juridice de drept privat.

Art. 29. Corelarea terminologică. Ori de câte ori într-o lege specială anterioară prezentei legi se face trimitere la Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 sau generic la instanța de contencios administrativ, trimiterea se va socoti făcută la dispozițiile corespunzătoare din prezenta lege.

Art. 30. Dispoziții tranzitorii. Până la constituirea tribunalelor administrativ-fiscale, litigiile se soluționează de secțiile de contencios administrativ ale tribunalelor.

^[1] Art. 26 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 35 din Legea nr. 262/2007.

^[2] Art. 28 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 36 din Legea nr. 262/2007.

^[3] Alin. (1) al art. 28 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 54 pct. 9 din Legea nr. 76/2012.

Art. 31. Intrarea în vigoare. (1) Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Pe aceeași dată se abrogă Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 8 noiembrie 1990, cu modificările ulterioare, precum și orice alte dispoziții contrare.

Dispoziții tranzitorii cuprinse în Legea nr. 262/2007

Art. II. (1) Cauzele aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a Legii nr. 554/2004 vor continua să se judece potrivit legii aplicabile în momentul sesizării instanței. Prin excepție, punerea în executare a hotărârilor definitive și irevocabile pronunțate în temeiul Legii nr. 29/1990 și neexecutate la data intrării în vigoare a Legii nr. 554/2004 se face în conformitate cu prevederile acesteia.

(2) Dispozițiile referitoare la excepția de nelegalitate și la garanțiile procesuale prevăzute de Legea nr. 554/2004, cu modificările ulterioare, se aplică și cauzelor aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a prezentei legi. Excepția de nelegalitate poate fi invocată și pentru actele administrative unilaterale emise anterior intrării în vigoare a Legii nr. 554/2004, în forma sa inițială, cauzele de nelegalitate urmând a fi analizate prin raportare la dispozițiile legale în vigoare la momentul emiterii actului administrativ.

Art. III. Hotărârile judecătorești pronunțate în baza Legii nr. 554/2004, rămase definitive și irevocabile fără soluționarea pe fond a excepției de nelegalitate, care a fost respinsă ca inadmisibilă, pot forma obiectul unei cereri de revizuire, care se poate introduce în termen de 3 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

2. Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor

publicată în
M. Of. nr. 164 din 2 aprilie 2001

cu modificările și completările aduse prin:

- **Legea nr. 161/2003** privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției (M. Of. nr. 279 din 21 aprilie 2003);
- **O.U.G. nr. 64/2003** pentru stabilirea unor măsuri privind înființarea, organizarea, reorganizarea sau funcționarea unor structuri din cadrul aparatului de lucru al Guvernului, a ministerelor, a altor organe de specialitate ale administrației publice centrale și a unor instituții publice (M. Of. nr. 464 din 29 iunie 2003), aprobată prin Legea nr. 194/2004 (M. Of. nr. 486 din 31 mai 2004);
- **Legea nr. 23/2004** pentru modificarea și completarea Legii nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor (M. Of. nr. 187 din 3 martie 2004);
- **O.U.G. nr. 11/2004** privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale (M. Of. nr. 266 din 25 martie 2004), aprobată prin Legea nr. 228/2004 (M. Of. nr. 493 din 1 iunie 2004);
- **O.U.G. nr. 17/2005** pentru stabilirea unor măsuri organizatorice la nivelul administrației publice centrale (M. Of. nr. 229 din 9 martie 2005), aprobată prin Legea nr. 198/2005 (M. Of. nr. 550 din 28 iunie 2005);
- **Legea nr. 117/2005** pentru completarea art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor (M. Of. nr. 389 din 9 mai 2005);
- **O.U.G. nr. 76/2005** pentru modificarea art. 26 alin. (3) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor (M. Of. nr. 618 din 15 iulie 2005), respinsă prin **Legea nr. 250/2005** (M. Of. nr. 734 din 12 august 2005);
- **Legea nr. 250/2006** pentru modificarea Legii nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor (M. Of. nr. 554 din 27 iunie 2006);
- **O.U.G. nr. 87/2007** pentru modificarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991 (M. Of. nr. 634 din 14 septembrie 2007), aprobată prin Legea nr. 70/2008 (M. Of. nr. 283 din 11 aprilie 2008);
- **O.U.G. nr. 221/2008** pentru stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale (M. Of. nr. 882 din 24 decembrie 2008), aprobată prin Legea nr. 186/2009 (M. Of. nr. 368 din 1 iunie 2009);
- **O.U.G. nr. 17/2009** privind stabilirea unor măsuri pentru reorganizarea aparatului de lucru al Guvernului^[1] (M. Of. nr. 145 din 9 martie 2009), aprobată, cu modificări, prin **Legea nr. 198/2013** (M. Of. nr. 395 din 1 iulie 2013);
- **O.U.G. nr. 24/2009** privind stabilirea unor competențe pentru ordonatorul principal de credite al aparatului de lucru al Guvernului (M. Of. nr. 176 din 20 martie 2009), aprobată prin Legea nr. 297/2009 (M. Of. nr. 645 din 1 octombrie 2009);

^[1] Titlul ordonanței de urgență este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. unic pct. 1 din Legea nr. 198/2013.

- **Legea nr. 376/2009** pentru completarea art. 26 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor (M. Of. nr. 835 din 3 decembrie 2009);
- **O.U.G. nr. 2/2010** privind unele măsuri pentru organizarea și funcționarea aparatului de lucru al Guvernului și pentru modificarea unor acte normative (M. Of. nr. 76 din 3 februarie 2010), aprobată prin Legea nr. 38/2013 (M. Of. nr. 142 din 18 martie 2013);
- **O.U.G. nr. 16/2012** privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale (M. Of. nr. 314 din 10 mai 2012), aprobată, cu modificări, prin **Legea nr. 132/2012** (M. Of. nr. 498 din 19 iulie 2012);
- **O.U.G. nr. 96/2012** privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative (M. Of. nr. 884 din 22 decembrie 2012), aprobată, cu modificări, prin **Legea nr. 71/2013** (M. Of. nr. 171 din 29 martie 2013);
- **O.U.G. nr. 40/2016** privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative (M. Of. nr. 490 din 30 iunie 2016);
- **O.U.G. nr. 1/2017** pentru stabilirea unor măsuri în domeniul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative (M. Of. nr. 12 din 5 ianuarie 2017), aprobată, cu modificări, prin **Legea nr. 129/2017** (M. Of. nr. 422 din 8 iunie 2017);
- **O.U.G. nr. 50/2017** pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2017 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative (M. Of. nr. 508 din 30 iunie 2017), aprobată prin Legea nr. 249/2017 (M. Of. nr. 993 din 14 decembrie 2017);
- **O.G. nr. 18/2017** pentru modificarea unor acte normative în domeniul administrației publice centrale (M. Of. nr. 703 din 30 august 2017), aprobată prin Legea nr. 58/2018 (M. Of. nr. 207 din 7 martie 2018);
- **O.U.G. nr. 115/2017** pentru modificarea și completarea unor acte normative (M. Of. nr. 1043 din 29 decembrie 2017), aprobată prin Legea nr. 180/2018 (M. Of. nr. 627 din 19 iulie 2018).

Cuprins	Art.
Capitolul I. Organizarea și funcționarea Guvernului _____	1-33
<i>Secțiunea 1. Rolul și funcțiile Guvernului</i> _____	1
<i>Secțiunea a 2-a. Componenta Guvernului</i> _____	2-10
<i>Secțiunea a 3-a. Atribuțiile Guvernului</i> _____	11-12
<i>Secțiunea a 4-a. Primul-ministru</i> _____	13-19
<i>Secțiunea a 5-a. Organizarea aparatului de lucru al Guvernului</i> _____	20-23
<i>Secțiunea a 6-a. Funcționarea Guvernului</i> _____	24-33
Capitolul II. Organizarea și funcționarea ministerelor _____	34-56
<i>Secțiunea 1. Dispoziții generale</i> _____	34-39
<i>Secțiunea a 2-a. Organizarea ministerelor</i> _____	40-45
<i>Secțiunea a 3-a. Conducerea ministerelor</i> _____	46-52
<i>Secțiunea a 4-a. Atribuțiile generale ale miniștrilor</i> _____	53-56
Capitolul III. Dispoziții finale _____	57-61

Capitolul I. Organizarea și funcționarea Guvernului

Notă. A se vedea și art. 102-115 din Constituția României, republicată (M. Of. nr. 767 din 31 octombrie 2003).

Secțiunea 1. Rolul și funcțiile Guvernului

Art. 1. (1) Guvernul este autoritatea publică a puterii executive, care funcționează în baza votului de încredere acordat de Parlament și care asigură realizarea politicii interne și externe a țării și exercită conducerea generală a administrației publice.

(2) Guvernul are rolul de a asigura funcționarea echilibrată și dezvoltarea sistemului național economic și social, precum și racordarea acestuia la sistemul economic mondial în condițiile promovării intereselor naționale.

(3) Guvernul se organizează și funcționează în conformitate cu prevederile constituționale, având la bază Programul de guvernare acceptat de Parlament.

(4) Numirea Guvernului se face de Președintele României pe baza votului de încredere acordat Guvernului de Parlament.

(5) Pentru realizarea Programului de guvernare Guvernul exercită următoarele funcții:

a) **funcția de strategie**, prin care se asigură elaborarea strategiei de punere în aplicare a Programului de guvernare;

b) **funcția de reglementare**, prin care se asigură elaborarea cadrului normativ și instituțional necesar în vederea realizării obiectivelor strategice;

c) **funcția de administrare a proprietății statului**, prin care se asigură administrarea proprietății publice și private a statului, precum și gestionarea serviciilor pentru care statul este responsabil;

d) **funcția de reprezentare**, prin care se asigură, în numele statului român, reprezentarea pe plan intern și extern;

e) **funcția de autoritate de stat**, prin care se asigură urmărirea și controlul aplicării și respectării reglementărilor în domeniul apărării, ordinii publice și siguranței naționale, precum și în domeniile economic și social și al funcționării instituțiilor și organismelor care își desfășoară activitatea în subordinea sau sub autoritatea Guvernului.

Secțiunea a 2-a. Componenta Guvernului

Art. 2.^[1] Pot fi membri ai Guvernului persoanele care au cetățenia română și domiciliul în țară, se bucură de exercițiul drepturilor electorale, nu au suferit condamnări penale și nu se găsesc în unul dintre cazurile de incompatibilitate prevăzute în cartea I titlul IV din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare.

Notă. Potrivit art. 84 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției (M. Of. nr. 279 din 21 aprilie 2003): „(1) *Funcția de*

^[1] Art. 2 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 1 din Legea nr. 23/2004.

membru al Guvernului este incompatibilă cu exercitarea următoarelor funcții sau calități: a) orice altă funcție publică de autoritate, cu excepția celei de deputat sau de senator ori a altor situații prevăzute de Constituție; b) o funcție de reprezentare profesională salarizată în cadrul organizațiilor cu scop comercial; c) funcția de președinte, vicepreședinte, director general, director, administrator, membru al consiliului de administrație sau cenzor la societățile comerciale (societățile reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare – n.r.), inclusiv băncile sau alte instituții de credit, societățile de asigurare și cele financiare, precum și la instituțiile publice; d) funcția de președinte sau de secretar al adunărilor generale ale acționarilor sau asociațiilor la societățile comerciale prevăzute la lit. c); e) funcția de reprezentant al statului în adunările generale ale societăților comerciale prevăzute la lit. c); f) funcția de manager sau membru al consiliilor de administrație ale regiilor autonome, companiilor și societăților naționale; g) calitatea de comerciant persoană fizică; h) calitatea de membru al unui grup de interes economic; i) o funcție publică încredințată de un stat străin, cu excepția acelor funcții prevăzute în acordurile și convențiile la care România este parte. (2) Funcția de secretar de stat, funcția de subsecretar de stat și funcțiile asimilate acestora sunt incompatibile cu exercitarea altei funcții publice de autoritate, precum și cu exercitarea funcțiilor prevăzute la alin. (1) lit. b)-i). (3) În mod excepțional, Guvernul poate aproba participarea persoanelor prevăzute la alin. (1) și (2) ca reprezentanți ai statului în adunarea generală a acționarilor ori ca membri în consiliul de administrație al regiilor autonome, companiilor sau societăților naționale, instituțiilor publice ori al societăților comerciale, inclusiv băncile sau alte instituții de credit, societățile de asigurare și cele financiare, de interes strategic sau în cazul în care un interes public impune aceasta. (4) Membrii Guvernului, secretarii de stat, subsecretarii de stat și persoanele care îndeplinesc funcții asimilate acestora pot exercita funcții sau activități în domeniul didactic, al cercetării științifice și al creației literar-artistice”.

Art. 3. (1) Guvernul este alcătuit din primul-ministru și miniștri.

(2)^[1] Din Guvern pot face parte: viceprim-miniștri, miniștri de stat, precum și miniștri delegați, cu însărcinări speciale pe lângă prim-ministru, prevăzuți în lista Guvernului prezentată Parlamentului pentru acordarea votului de încredere.

(3)^[2] Abrogat.

(4)^[3] Abrogat.

(5)^[4] Abrogat.

(6)^[5] Abrogat.

Art. 4. (1)^[6] Abrogat.

(2) Constatarea stării de incompatibilitate se face de primul-ministru, care va dispune măsurile necesare pentru încetarea acesteia.

Art. 5. Funcția de membru al Guvernului încetează în urma demisiei, a revocării, a pierderii drepturilor electorale, a stării de incompatibilitate, a decesului și a demiterii în condițiile prevăzute la art. 8 alin. (2).

^[1] Alin. (2) al art. 3 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 31 din Legea nr. 71/2013.

^[2] Alin. (3) al art. 3 a fost abrogat prin art. 34 pct. 2 din O.U.G. nr. 96/2012.

^[3] Alin. (4) al art. 3 a fost abrogat prin art. I pct. 1 din Legea nr. 132/2012.

^[4] Alin. (5) al art. 3 a fost abrogat prin art. I pct. 1 din O.U.G. nr. 115/2017.

^[5] Alin. (6) al art. 3 a fost abrogat prin art. I pct. 1 din Legea nr. 132/2012.

^[6] Alin. (1) al art. 4 a fost abrogat prin art. 117 din Legea nr. 161/2003.

Art. 6. Demisia din funcția de membru al Guvernului se anunță public, se prezintă în scris primului-ministru și devine irevocabilă din momentul în care s-a luat act de depunerea ei, dar nu mai târziu de 15 zile de la data depunerii.

Art. 7. (1) Revocarea din funcția de membru al Guvernului se face de Președintele României, prin decret, la propunerea primului-ministru.

(2) Revocarea are loc în caz de remaniere guvernamentală.

Art. 8. (1) În cazul în care încetarea calității de membru al Guvernului intervine ca urmare a demisiei, a pierderii drepturilor electorale, a incompatibilității, a decesului și în alte situații prevăzute de lege, Președintele României, la propunerea primului-ministru, ia act de aceasta și declară vacantă funcția de membru al Guvernului.

(2) În cazul în care un membru al Guvernului a fost condamnat penal printr-o hotărâre judecătorească definitivă sau averea sa a fost declarată, în tot sau în parte, ca fiind dobândită în mod ilicit, printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă^[1], el este demis de Președintele României, la propunerea primului-ministru.

Art. 9. (1) Dacă primul-ministru se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 5 sau este în imposibilitate de a-și exercita atribuțiile, Președintele României va desemna un alt membru al Guvernului ca prim-ministru interimar, pentru a îndeplini atribuțiile primului-ministru, până la formarea noului Guvern. Interimatul pe perioada imposibilității exercitării atribuțiilor, încetează dacă primul-ministru își reia activitatea în Guvern în cel mult 45 de zile.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și celorlalți membri ai Guvernului, la propunerea primului-ministru, pentru o perioadă de cel mult 45 de zile.

(3) În situațiile prevăzute la alin. (2), înăuntru termenului de 45 de zile, primul-ministru va iniția procedurile prevăzute de lege pentru numirea unui alt membru al Guvernului.

Art. 10. Numirea în funcția de membru al Guvernului, în caz de remaniere guvernamentală sau de vacanță a postului, se face de Președintele României, la propunerea primului-ministru.

Secțiunea a 3-a. Atribuțiile Guvernului

Art. 11. În realizarea funcțiilor sale Guvernul îndeplinește următoarele atribuții principale:

a) exercită conducerea generală a administrației publice;

b) inițiază proiecte de lege și le supune spre adoptare Parlamentului;

b¹)^[2] emite puncte de vedere asupra propunerilor legislative, inițiate cu respectarea Constituției, și le transmite Parlamentului, în termen de 60 de zile de la data solicitării. Nerespectarea acestui termen echivalează cu susținerea implicită a formei inițiatorului;

^[1] Potrivit art. 8 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (M. Of. nr. 365 din 30 mai 2012), „De la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, referirile din cuprinsul actelor normative la hotărârea judecătorească «definitivă și irevocabilă» sau, după caz, «irevocabilă» se vor înțelege ca fiind făcute la hotărârea judecătorească «definitivă»”.

^[2] Lit. b¹) de la art. 11 a fost introdusă prin art. unic pct. 1 din Legea nr. 250/2006.